

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/285/2021                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7119205595                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.03.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Miroslav Šepták           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:7119205595.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. W., bývajúceho v I., A. XX, proti žalovanému D. S., bývajúceho v I., A. XX, právne zastúpenému JUDr. Jánom Lemešom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Žiškova 19, o zaplatenie 551,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 42 Csp 95/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9 CoCsp 43/2020 z 19. mája 2021, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č.k. 42 Csp 95/2019-100 zo dňa 14. januára 2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 551,- eur od 15. februára 2018 až do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v súdnej veci sa žalobca voči žalovanému domáhal uloženia povinnosti zaplatiť mu žalovanú sumu na tom skutkovom a právnom základe, že strany sporu uzatvoril dňa 10. marca 2017 ústnu zmluvu (ďalej tiež „zmluva o oprave“), predmetom ktorej bola oprava osobného motorového vozidla značky Škoda Felícia K.: I. XXX Y. (ďalej len „motorové vozidlo“) po dopravnej nehode. Motorové vozidlo žalobca prevzal do opravy, pričom po prijatí vozidla bola za účasti žalovaného vykonaná jeho obhliadka. Na základe vykonaného dokazovania (výpoveď žalobcu a zákazkový list) súd prvej inštancie uzavrel, že cena za opravu poškodeného motorového vozidla nebola medzi stranami pri uzavretí zmluvy uvedená resp. dohodnutá aspoň odhadom. V zákazkovom liste nebola uvedená cena dohodou a nebolo uvedené ani prijatie zálohy vo výške 500,- eur. V okolnostiach prejednávaneho sporu žalobca neunesol bremeno dôkazu svojich tvrdení, že cena za opravu bola ústne dohodnutá odhadom vo výške 1.000,- eur. Nedostatok dojednania o cene viedol súd prvej inštancie k záveru, že zmluva podľa § 652 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Občiansky zákonník“) nebola platne

uzatvorená. Ďalšou spornou skutočnosťou bolo určenie predmetu opravy, resp. rozsahu opravy ako ďalšej podstatnej náležitosti zmluvy o oprave. V uvedenom smere okresný súd vychádzal z predložených listinných dôkazov - faktúry, v ktorej bol uvedený rozsah prác, pričom faktúra bola preukázateľne doručená žalovanému už dňa 01. februára 2019 a z výsledkov vedeného trestného konania, v ktorom žalovaný nespochybnil rozsah opravy. Uviedol, že sa so žalobcom dohodol na oprave jeho auta po dopravnej nehode a napáda len výšku ceny za opravu. Za daného stavu súd prvej inštancie ustálil, že bol dohodnutý predmet a rozsah opravy, oprava bola aj vykonaná. Keďže vo svojich predchádzajúcich záveroch súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o oprave veci nebola uzatvorená platne a ak aj napriek tomu zhotoviteľ plnil, vzniklo na strane objednávateľa (t.j. žalovaného) bezdôvodné obohatenie (viď § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) plnením z neplatného právneho úkonu. Keďže išlo o plnenie formou výkonu, ktoré nie je možné hospodárne vrátiť je žalovaný povinný vydať majetkový prospech spočívajúci v tom, že žalobca vynaložil obvyklé náklady na opravu, ktoré by inak musel vynaložiť žalovaný. Pri posúdení výšky bezdôvodného obohatenia okresný súd vychádzal z výšky bežných nákladov, ktoré by žalovaný vynaložil na rovnakú opravu. V tomto smere poukázal na listinné dôkazy predložené žalobcom, z ktorých vyplýva, že tri autoservisy by vykonali opravu v rozsahu fakturovaných položiek za cenu vyššiu ako žalobca. Cena za opravu požadovaná žalobcom bola teda nižšia ako obvyklá cena za opravu v zmysle predložených dôkazov. V rámci viazanosti súdu žalobným návrhom okresný súd vyhovel žalobcovi len čo do zaplattenia sumy 551,- eur (fakturovaná suma 1.151,- eur mínus zaplattený preddavok 500,- eur). K tvrdeniu žalovaného, že sa domnieval, že zmluvu uzatvoril so susedom a nie podnikateľom, súd prvej inštancie uviedol, že tieto tvrdenia nemajú žiadnu relevanciu a nijako nemenia právne posúdenie súdu. Citujúc znenie § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01. februára 2013, zmeneného nariadením vlády SR č. 20/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, konštatoval, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania vo výške 8 % ročne od 16. februára 2018 (t.j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry č. XXXXXX) do zaplattenia. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola 0,00 %. V súdnej veci bolo preukázané, že žalovaný sa dostal so splnením svojho peňažného záväzku, ktorý má voči žalobcovi do omeškania, preto súd prvej inštancie priznal podľa citovaných ustanovení žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,00 %, odo dňa splatnosti faktúry 16. februára 2018 a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 9 CoCsp 43/2020 zo dňa 19. mája 2021 žalovaným napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný. Po preskúmaní všetkých rozhodujúcich odvolacích námietok sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý riadne zistil skutkový stav, aplikoval naň správny právny predpis a tento aj správne interpretoval, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami potrebnými pre správne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie okresného súdu je presvedčivé, odôvodnenie, spĺňa predpoklady vyžadované § 220 ods. 2 CSP. K námietke žalovaného, týkajúcej sa nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd uviedol, že ani vo svojom opravnom prostriedku neuviedol, ktoré konkrétne dôkazy súd prvej inštancie na jeho návrh nevykonával. Odvolací súd poukázal na to, že na pojednávaní súdu dňa 14. januára 2020 (zápisnica na č.l. 98-99 spisu) strany sporu ani právny zástupca žalovaného nemali ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, preto uznesením súd vyhlásil dokazovanie v tejto veci za skončené. Pokiaľ si žalovaný vzájomnou žalobou (protinávrhom) v odvolacom konaní uplatnil voči žalobcovi náhradu nákladov za prevádzku požičaného motorového vozidla vo výške 700,- eur odvolací súd konštatoval, že vzájomnú žalobu si mohol uplatniť len pred súdom prvej inštancie. Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou. Z uvedeného dôvodu preto o vzájomnej žalobe nerozhodoval. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 225 ods. 1 CSP konštatujúc, že žalobca bol v odvolacom konaní síce úspešný, avšak trovy odvolacieho konania mu nevznikli. Žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal, preto stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Mal za to, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia videl v tom, že rozhodnutia súdov nižších inšancií sú v extrémnom nesúlade so zákonom o ochrane práv spotrebiteľa, so skutkovými okolnosťami veci, s obsahom právnej praxe ako aj v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti a právnej istoty. Namietal, že aj napriek záverom o neplatnosti zmluvy o oprave, v súvislosti s ktorou bola sporná cena opravy ako aj sporný rozsah predmetu opravy, mu okresný súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 551,- eur. Týmto postupom súd prvej inšancie zaťažil svoje konanie a rozhodovanie vadami rozpornosti, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, čím založil ústavnú neudržateľnosť namietaného rozhodnutia. Žalovaný namietal, že odvolací súd predmetné vady pri svojom rozhodovaní neodstránil, ani na ne neprihliadol. Cenu za opravu staršieho vozidla Škoda Felicia, rok výroby 1998, ktorého cena po oprave nie je viac ako 450,- eur považoval za neprimeranú a neprijateľnú zmluvnú podmienku. Neposkytnutím pravdivých a úplných informácií pred objednávkou služieb bol dovolateľ uvedený do omylu o cene a spôsobe výpočtu ceny. Súdov nižších inšancií odôvodnili svoje rozhodnutia iracionálnou myšlienkovou konštrukciou tým, že dovolateľ sa obohatil na úkor žalobcu na sumu 551,- eur, čo žalobca nikdy vôbec nenamietal. Závery súdov sú zjavne nedôvodné, arbitrárne, nemajúce oporu v žalobnom návrhu ani v tvrdeniach žalobcu či v skutkových okolnostiach veci. Inak povedané súd prvej inšancie sa nevyssporiadal akceptovateľným spôsobom s tou sumou, na ktorú si nárokoval žalobca. Z uvádzaných dôvodov dovolateľ dovolací súd žiadal, aby rozsudky súdov nižších inšancií ako nepreskúmateľné, arbitrárne zrušil a vec vrátil súdu prvej inšancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca v podanom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, pričom v žiadnom prípade nemohlo dôjsť na strane žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tvrdenie žalovaného o nespísaní protokolu o prevzatí vozidla považoval za nesprávne, pretože žiadny zákon žalobcovi ako tzv. „céčkovému servisu“ takúto povinnosť neukladá, tak ako mu neukladá ani spracovať kalkuláciu nákladov opráv v systéme AUDANET, ktorý si môžu dovoliť len veľké spoločnosti, nie „jednoosobové s.r.o.“ či živnostníci podnikajúci v oblasti opráv vozidiel alebo len doslova „garážoví opravári“. Neobstoí ani tvrdenie, že všetko malo byť písomné, lebo podľa platnej legislatívy aj ústne uzavretá zmluva je právoplatná zmluva a nevyžaduje sa písomné potvrdenie o jej uzavretí. Výnimky tvoria prevody vozidiel a nehnuteľností. Príjem vozidla bol realizovaný po vzájomnej dohode doma u žalobcu za prítomnosti jeho manželky, kde sa strany dohodli na cene opravy vo výške 1.000,- eur a viac. Žalobca upozornil žalovaného, že cena môže prekročiť aj túto sumu po odstrojení vozidla, kedy sa zistia ďalšie poškodenie. Vozidlo malo nabúranú prednú časť a bolo značne skorodované. Pri stretnutiach žalobca žalovaného informoval o stave opravy, tento tvrdil, že pokiaľ sa na vozidle robí, nech sa to robí poriadne a všetko treba opraviť. Preto žalobca konal na základe dobrej viery a vozidlo ďalej pripravoval na lakovanie, aby bolo v čo najlepšom stave. V ďalšej časti podaného vyjadrenia sa žalobca vyjadril aj k žalovaným uplatnenému vzájomnému návrhu, ktorý označil za nezmyselný.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V danom prípade dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Dovolateľ, ktorý podal dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedôvodné, arbitrárne, nemajúce oporu v žalobnom návrhu ani v tvrdeniach žalobcu či v skutkových okolnostiach veci a je v rozpore s obsahom právnej praxe ako aj v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti a právnej istoty.

11. K uvedenému/uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania (§ 420 písm. f/ CSP) treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. V dovolacím súdom preskúmvanej veci obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a

rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. V súdnej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, konkrétne v závere o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (v bodoch 10. a 11. svojho rozhodnutia), v podstatných bodoch naň odkázal a zároveň sa vysporiadal aj s podstatnými odvolacími námietkami (v bodoch 12. a 13. svojho rozhodnutia), vrátane tých, na ktoré žalovaný poukazoval znova aj v dovolacom konaní. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol zrozumiteľné a dôkladné vysvetlenie prečo zhodne so súdom prvej inštancie ústne uzatvorenú zmluvu o oprave veci považoval za neplatnú (pre absenciu dojednania ceny opravy) a aké dôsledky z toho pre strany sporu vyplývajú. Konštatoval, že pri posúdení výšky bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie správne vychádzal z výšky bežných nákladov, ktoré by žalovaný vynaložil na rovnakú opravu, v ktorom smere aj vykonal náležité dokazovanie. So zreteľom na to, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa, najvyšší súd uzatvára, že žalovaný neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP súdom nižšej inštancie zároveň vytýkal nesprávne zistenie skutkového stavu ohľadom ceny za rozsah vykonaných prác žalobcom na poškodenom motorovom vozidle žalovaného s poukazom na tvrdenie, že hodnota tohto motorového vozidla po oprave nie je viac ako 450,- eur. K predmetnému najvyšší súd uvádza, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000).

15. Pokiaľ dovolateľ mienil v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietat aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií spočívajúce v aplikácii ustanovení o bezdôvodnom obohatení (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

17. Dovolací súd považuje za potrebné dodať i to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

18. Súdy nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležité rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitostami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP.

19. Pre prípad, že by sa dovolateľ predmetnou argumentáciou eventuálne domáhal dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432

ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

20. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP), trovy dovolacieho konania mu však najvyšší súd nepriznal, nakoľko mu žiadne preukázateľné nevznikli (viď R 72/2018).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.